

YENİLMEZ GERÇEK

Beyinsizin tekiydim ben, sonra Acayip geldi ve kendi beynini bir süreliğine kullanmama izin verdi, gerçeği anlatıyorum, bütün gerçeği. Acayip olsa buna yenilmez gerçek derdi, uzun süre konuşmaları yapan hep oydu zaten. Bense yumruklarım ve tekmelerimle anlatırdım her şeyi, biz Acayip-Güçlü olmadan ve dünyanın yükseklerinde ejderhalarla ahmakları haklamadan önce yani.

Bana Tekmeci derlerdi –anaokulundaydı bu, Balnine’yle Beydede’nin bakımımı üstlendiği yıl– dokunmaya cesaret eden herkesi tekmeleme gibi bir huyum vardı. Çünkü beni *habire* kucaklamaya çalışıyorlardı, sanki almam gereken bir ilaçtı bu.

Balnine’yle Beydede anne tarafından akrabam olur, annemin annesiyle babasıdır kendileri, sivri zekâlarına şükürler olsun, bu ufak mahluku yaşıtı diğer minik yaratıklarla aynı yere koymayı akıl ettiler –vay be!– belli mi olur huyum düzelirdi belki.

Tabii ya ne demezsin! Peki onun yerine ne oldu, kick boks ve dize tekme, yüze tekme, öğretmene tek-

me, öteki-anaokulu-yaratıklarına-tekme oyunlarını icat ettim, çünkü şu kucaklama fasa fisosunun berbat bir yalan olduğunu biliyordum. Hey, gerçekten *biliyordum*.

İşte Acayip'i ilk o zaman, beni yalandan kucaklayıp durdukları o yıl görmüştüm. Eskiden bu kadar farklı görünmüyordu, zaten hepimiz ufacıktık, öyle değil mi? Acayip her gün oyun odasında bizimle olmazdı, ara sıra gelirdi. Biraz vahşi görüldüğünü hatırlıyorum. Gerçi sonra kendi öğretti bana, hatırlamak beyenin harika bir icadıymış, eğer yeterince uğraşırsan gerçekleşmiş olsa da olmasa da her şeyi hatırlayabilirsin.

Yani belki de anaokulundayken *o kadar* vahşi değildi ama şundan eminim, bir keresinde koltuk değneğiyle pata küte girişip veledin tekini bir güzel benzetmişti. Ve her nedense küçük Tekmeci asla Acayip'in etrafında dolanıp ona tekme atmıyordu.

Belki de koltuk değnekleriydi beni ona saldırmaktan uzak tutan, vay be! ne havalı değneklerdi onlar. Keşke benim de olsaydı. Hele bir gün Acayip, eğri büğrü bacaklarına kelepçelenmiş parlak metal şeritlerle ve ta poposuna dayanan metal borularla gelince, off be! bunlar koltuk değneklerinden bile havalıydı.

“Ben Robot Adamım,” diyordu Acayip. Oyun bahçesinde gezinmek için debelenirken tuhaf robot sesleri çıkarıyordu. *Rrr... rrrr... rrr...* Sanki bacaklarında ro-

bot motoru vardı, rrrr... rrrr... rrrr... şey diyor gibiydi, bana bulaşma dostum, bacağımdaki kelepçelerde lazer silahı gizlidir belki, seni delip geçerse içinden duman tüter. Bundan hiç şüphem yok, Acayip ta o zamandan kafayı robotlara takmıştı, bu yerden bitme adam ne istediğini hep biliyordu.

Sonra uzun süre Acayip'i hiç görmedim, bir gün aniden anaokuluna gelmemeye başladı ve ardından hatırladığım ilk şey, herhalde üçüncü sınıftaydım, şu sarı saçlı bücürün, sakatların kullandığı rampalı minibüsten çatık kaşlarla bana attığı bakıştı. Dostum, öldürücü-ışın gözleriydi bunlar, hey galiba bu oydu, robot çocuk, vay canına! onu tamamen unutmuşum, kafamda anaokulu yerine koskocaman bir boşluk vardı ve uzun zamandan beri kimse bana Tekmeci demiyordu.

Mad Max¹ diyorlardı bana veya Max Factor ya da Ö.G. (Öğrenme Güçlüğü) sınıfından ahmağın tekinin –ben onu yola getirene dek– söylediği gibi Maxi Ped. Ama Balnine'yle Beydede bana hep Maxwell diyordu, asıl ismim bu olmalıydı ve bazen hepsinden çok bundan nefret ediyordum. Maxwell, böö.

Bir akşam yemekten sonra Beydede mutfakta Balnine'ye, Maxwell'in *O'na* ne kadar benzemeye başladığını fark ettin mi, diye fısıldadı. Babamdan hep böy-

¹ 1979 Avustralya yapımı, kıyamet senaryosu üzerine kurulu aksiyon filminin kahramanı. (ç.n.)

le bahsederdi, ölmüş kızıyla evlenip iyy iyy, Maxwell'i yapan adamdan. Beydede asla babamın adını söylemez, yalnızca *O* derdi, ismini söylemek çok korkunçmuş gibi.

O gece Beydede mutfakta, benzemekten çok daha fazlası, diye devam etti. Oğlan *tıpkı O*, gözümüz üstünde olsun, biz uyurken ne yapacağı hiç belli olmaz. Babasının yaptığı gibi. Balnine hemen hişt diye susturdu onu, sakın öyle deme bir daha, çocukların kulağı delik olur. Hemen aynaya koşup kulaklarım delik mi diye kontrol ettim, bu yüzden mi *O'na* benziyordum?

Ben de ne ahmakmışım ha!

Pekâlâ, ahmaktım çünkü önceden söylediğim gibi, Acayıp hemen sokağın aşağısına taşınana kadar be-yinsizin tekiydim ben. Sekizinci sınıftan önceki yazdı, tamam? O yaz öyle hızlı büyüdüm ki Beydede, en iyisi oğlan yalın ayak dolaşsın, baksana ayakkabılarını patlatıp duruyor, dedi. Habire düştüğüm o yalın ayak yaz tatilinde, beyaz-sarı saçlarıyla garip vahşi gözleri olan o eksantrik robot çocuk ve nefis kahverengi saçlı annesi Güzel Guinevere² alt bloktaki dubleks eve taşındı.

Durmadan yere düşen bir sersemden başka hiç kimse Acayıp'ın annesinin gerçek adının bu olduğuna inanmaz, değil mi?

² Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri efsanesindeki Kraliçe Guinevere'e benzetiliyor. (ç.n.)

Aynen öyle.

Dikkatini bana veriyor musun? Çünkü hâlâ nasıl Acayip-Güçlü olduğumuzu bilmiyorsun. Müthiş hava-
lıydı, bunu söyleyen ben olsam bile.